Förteckning på Oljemålningar, Handteckningar m. m. af J. F. Höckert

---

Förord till den elektroniska utgåvan

Under arbete...

FÖRTECKNING på OLJEMÅLNINGAR, HANDTECKNINGAR M. M. af J. F. HÖCKERT utstälda i föreningens för nordisk konst lokal från den 16 oktober 1881. STOCKHOLM tryckt i central-tryckeriet 1881.

JOHAN FREDRIK HÖCKERT.

Femton år hafva förflutit sedan döden afbröt Johan Fredrik Höckerts konstnärsbana. En öfversigt af hans efterlemnade arbeten, större och mindre, så vidt de nu kunnat samlas af »Föreningen för Nordisk konst», erbjuder den utställning, som här förtecknas. Konsthistorien har trädt i dagskritikens ställe för uppvisande af de olika arbetenas värde, af deras mästares betydelse för Sveriges odling. Hans korta lefnadssaga har mångenstädes blifvit upptecknad. I kär hogkomst hos vänner och fränder lefver ännu hela hans personlighet.

Men döden skördar småningom den konstnärskrets, i hvars led Höckert verkade. Scholander, Boklund, Staaff, Troili, Edvard Bergh, Wahlbom, Qvarnström, Molin, D'Uncker, Marcus Larson, Nils Andersson, Stäck, Egron Lundgren, Kjörboe, Zoll, Billmark, Eskilsson, — se der dyrbara namn för den svenska konstens häfder, alla Höckerts samtida, alla tecknade med dödskorset.

*

Johan Fredrik Höckert föddes i Jönköping den 26 Augusti 1826. Hans fader var en förmögen handlande och possessionat, som afled i sonens ungdomsår, modern fick öfverlefva sonen, hvars sorg och glädje hon troget delat.

Johan hade ej ens hunnit skolåren förrän hans ovanliga formsinne och qvicka lynne ådragit sig omgifningens uppmärksamhet. Han klippte landskap med figurer redan vid fyra års ålder och tog fantasien till hjelp när naturstudiet ej räckte. Så klippte han t. ex. en varg — med ledning af pappas vargskinnspels. Genom sin förmåga att karrikera och härma var han ettverkligt »enfant terrible», och mest trifdes han i de äldres sällskap. Skolan i Jönköping ansågs vid gossens fjortonde år böra utbytas mot den då ansedda enskilda skolan på Barnängen invid Stockholm, och så sändes unge Höckert från hemmet för att vid Barnängen danas till student. Att följa fadrens yrke låg ej i sonens planer, men föräldrarne tyckte icke heller om att låta honom följa sina egna, åtminstone icke förrän han nått mognare ålder. Hvilka dessa planer voro, visste både gossen och föräldrarne allt ifrån hans tolfte år. Då hade han för första gången fått taga ritlektioner af Ringdahl, en af konstakademiens dåvarande agréer. »Han blir aldrig något annat än artist», hade läraren sagt, »och skada vore det att *hindra* sådana anlags utveckling.»

På Barnängen trifdes Höckert icke, hans håg stod till konstakademiens skolor. En ångbåtsfärd sammanförde honom med en ung konstnär, Johan Boklund, nio år äldre än Höckert och sedan 1837 elev i akademien. Denna bekantskap blef afgörande för Höckerts framtid. Modren, som skrifteligen bestormades, gaf med sig, och i November 1844 inskrefs Höckert som elev vid Fria Konsternas akademi. Han flyttade tillsamman med Boklund,

af hvilken han tog lektioner. Ateliern i Brunkebergs hotel var bådas arbetsrum. Höckert erhöll dessutom undervisning i akademiens lägre antikskola.

Men i målning undervisade akademien icke på den tiden, och den långsamma teckningen var ej så tilltalande för den unge eleven. Efter ett år lemnade han derför akademiens skola, först för att se fäderneslandet och göra studier i naturen af land och folk. Jönköping var härunder vistelsens hufvudort, Boklund på en gång följeslagare och lärare. Så gick ännu ett år. Då följde de båda vännerna ryktets röst, ryktet om München såsom konstens hufvudort, och 1846 drogo de åstad till konung Ludvigs hufvudstad.

I tre år arbetade Höckert i Münchens konstskolor med flit och lust. »*Två banditer, som dela rofvet*» var hans första tafla. Den hemsändes, erbjöds åt konstföreningen men inköptes icke.Höckert hade under tiden återkommit till hemmet och egnade åter ett år åt studieresor i hemlandet. Under denna tid var det som ett sammanträffande på en ångbåt ånyo blef af afgörande inverkan på Höckerts framtid. Han fick af botanikern, sedermera professorn N. J. Andersson, vid ett sådant tillfälligt möte, så lifliga skildringar af hvad Lappland vore för en konstnär, att han tvärt gaf sig dit. Med en rik skörd af studier återkom han (1850) till hemmet, som han 1851 åter lemnade för att i Paris söka vidare utveckling. Den svenska konstakademien som läroanstalt egde icke hans tillit, hvad konstmuseum i Stockholm kunde erbjuda var ringa nog och föga tillgängligt, och den lifgifvande täflan sågs föga till. Också strömmade konstnärsämnen till utlandet, både från Norge och Sverige. För Höckert blef nu Paris hufvudorten under mer än sex år.

Allt det nya, allt det sköna, Paris hade att bjuda en konstnär, betog Höckert så mägtigt, att han i början kände sig fullkomligt tillintetgjord. Hvad kunde väl han uträtta, jemförligt med allt det herrliga, konstgallerierna framtedde! Men småningom redde sig intrycken och arbetet kunde börja. Höckert medförde från München håg och utkast för taflor, behandlande ämnen från 16- och 17-hundra-talen; den historiska genren, om ej den rena historiemålningen syntes honom bäst motsvara hans konstnärliga kallelse. Ett besök på slottet i Fontainebleau bestämde hans första val af ämne i Paris; taflan inlemnades till »Le Salon» 1853. Troget hade han arbetat, innan han vågade uppträda i täflan med Frankrikes konstnärer. En vän från München, Max Hess, var under dessa år hans samarbetande vän, liksom förut Boklund, och utöfvade kanske ännu mer än Boklund inflytande på utvecklingen af Höckerts talang. Nu fick också denna sitt första erkännande. Med ängsligt hjerta motsåg den svenske konstnären resultatet af juryns urval bland inlemnade tusentals taflor: Höckerts *Drottning Kristina och Monaldeschi* var en bland dem. Då får han bud från utställningens direktör, med fråga om hans tafla finge fernissas, så färsk hon var? Detta erfordrades nem-ligen derför att taflan fått hedersplats i Salle Carrée! Höckert kunde knappt svara: »tungan fastnade vid min gom», skref han till modren, hvars glädje öfver sonens framgång för honom var en större belöning än den »mention honorable», taflan erhöll.

Vid ett besök i fäderneslandet samma år medförde Höckert sin tafla, som i Stockholm exponerades och vann stort bifall. Konstakademien kallade Höckert till agrée och anmälde honom till ett ko stnärsstipendium, hvilket han äfven erhöll, ehuru enligt akademiens stadgar ej kompetent, såsom icke tillräckligt länge elev vid akademien. Den svenska allmänheten, som hittills icke hört talas om Höckert, fäste nu stora förhoppningar vid honom. Allt detta sporrade till nya ansträngningar, och Höckert återvände till Paris med godt mod.

Hela artistverlden begynte nu förbereda sig till den andra verldsexpositionen, som 1855 skulle ega rum i Paris, fyra år efter den första i London. Att i täflan med hela verldens konstnärer uppträda på arenan var nu nästan en pligt för Höckert, att vinna seger vore kanske en djerf tanke, men äfven denna egde Höckert rätt att hysa, ty han kände att han var en konstnär och visste att han ärligt arbetat. Ett fosterländskt, historiskt ämne, från den tidsålder, han företrädesvis studerat, torde säkrast föra till målet. Så tänkte Höckert, men hade icke ännu gjort sitt val då ett par svenska vänner på besök i hans paris-atelier fingo se hans lappska portfölj. En skizz i sepia af en gudstjenst i Löfmocks fjellkapell väckte deras lifliga beundran, och de besvuro konstnären att just för verldsexpositionen använda detta för en svensk konstnär långt mera betecknande motiv än de sedvanliga illustrationerna till historien. Mer och mer genomträngdes Höckert af samma åsigt. Med ifver och hänförelse angrep han sitt nya motiv. Åt hvarje detalj egnades noggran omsorg, och till utsatt tid hade han sin stora tafla

färdig, sitt mästerstycke, *Gudstjenst i ett kapell i Lappland*. »Vid ett besök 1854 i Höckerts atelier», skrifver hans vän Edvard Bergh, »sågo vi kompositionen färdig upptecknad, och ehuru det som sedan visade sig vara detförnämsta i taflan, färg och ljusdunkel, ännu icke var antydt, så måste dock bilden redan stått klar för konstnärns medvetande, ty han yttrade då, att han såg att denna tafla nästa år skulle göra hans namn». Den gjorde så äfven. Det var denna tafla, som väsentligen uppehöll den svenska konstafdelningens anseende på 1855 års verldsutställning, som åt sin mästare förvärfvade första klassens guldmedalj, ett stadgadt konstnärsnamn och europeiskt rykte. Hvad under då, om konstnärn fordrade erkännande äfven af hemlandets myndigheter? Han hoppades att få taflan inköpt af staten, att erhålla ledamotskallelse till akademien samt — såsom bruket var i Frankrike — efter vederbörandes förslag dekoreras af konungen. Men det begaf sig att sådana »pretentioner» af en ung man syntes en gammal man något impertinenta; oeh denne gamle man var just den »vederbörande», hvars åtgärd erfordrades för önskad utgång af den tjugonieårige, berömde konstnärns förväntningar. För denne »vederbörandes» uppfattning var Höckert en pensionär, som icke till akademien i Stockholm insändt någon tafla och alltså icke satt akademien i tillfälle att sjelf bedöma hans konstnärsskap. »På ordet af främmande konstdomare» borde akademien, tyckte han, icke låta Sverige »åkande på Frankrikes hundsvott» (så skref han till Höckert) »sjelfmant visa honom de hedersbetygelser, som han aldrig med egna bemödanden af fäderneslandet påkallat.» Men trots dessa känslor mot stipendiaten »planerades hos höga och högsta vederbörande» för taflans inköp för uppgifven summa. Underrättelsen härom kom emellertid fram för sent (febr. 1856). Höckert, som påräknat helt annat sinnelag i akademiens styrande krets, kände sig sårad. Den stora taflan kunde han efter expositionens slut ej åter mottaga i sin atelier, der redan en ny, stor duk var under arbete. Intet svar hade ingått från Sverige ännu vid expositionens slut. Så mottog Höckert franska regeringens köpeanbud — och den präktiga taflan pryder sedan 1856 museum i staden Lille. Försäljningen till Frankrike var ett hastigt steg, alstradt mera af konflikten mellan den gamles och den unges lynnen än af afsigtligaåtgärder å någondera sidan. »Andra konstnärer, som hedrat sitt land, fingo lagrar från hemorterna», sade Höckert, »jag fick ovett.» Huru mycket svenska statens konstgalleri förlorat på konflikten visade sig för Sverige först 1866, då taflan från Lille med särskildt tillstånd lånats till vår nordiska konstutställning. Huru mycket svenska konsten förlorade genom denna stöt för H öckerts sjelfkänsla, kan ej utredas. Man är endast alltför benägen att fördöma hvad man kallar konstnärsfåfänga, utan att ens i ringaste mån göra sig reda för hvilka de andeliga krafter äro, som dana konstnärssjälen. Samtidigt med motgången i hemlandet drabbades också Höckerts känsliga sinne af en hjeortesorg, allvarligare än han måhända sjelf i början trodde. Men åt den förtrognaste bland vänner hviskade han mer än en gång dessa vemodiga ord: »Så som jag målade när Luisella lefde, så målar jag aldrig mera.»

I Stockholms-akademiens utställning 1856 exponerade Höckert — som agrée och stipendiat — sin Monaldeschi-tafla och »*En scen från Lappmarken*», men han vistades ännu hela detta år och intill våren 1857 i Paris, der han målade »*Hemkomsten från jagten*» (lappskt motiv) och »*Det inre af en lappkåta*». Den förra taflan såldes till England, den senare fick en hedersplats i 1857-års salong och inköptes sedan till svenska staten. Från Paris for Höckert till Belgien, Holland och England, hvarefter han återvände till fäderneslandet, der han af alla »vederbörande» rönte det bästa mottagande. Den kungliga medaljen »Memorise Pignus» fick nu till och med göra Vasaorden sällskap (1858), konstakademien kallade Höckert till ledamot (1856) och viceprofessor i teckning (1857). Han bosatte sig i Stockholm, der han snart i sin atelier såg både konstnärsverlden och den förnäma verlden täfla om företrädet i hans vänskap. Kronprinsenregenten Karl var sjelf målare och umgicks gerna med konstnärer. Höckerts sällskapsgåfvor voro af den mest hänförande art. Hans glada lynne, hans många »småtalanger», hans qvicka infall, hans fullkomliga verldsvana, allt detta blef för Höckerts nya omgifningar en flödande glädjekälla, för honom sjelf en orsak tillmycket nöje — och stor tidsförlust. Scholander beskref (1861) i ett skaldebref till en gemensam vän, huru Höckert

— — »får i högre societeter grymt svettas, arrangerande tablåer, till men för m asar, lappar, eskimåer och slikt, som han med snillets famnstock mäter. Men k o nstnärens vilja snärjs i trånga gränser då den blir höfligt tummad af ex’lenser.»

Raskt gick dock arbetet undan, studieresor inom landet försummades ej heller. Dalarne bereste Höckert

sommaren och hösten. 1858, sedan han fullbordat en *Brudfärd i Lappland*, som inköptes af kronprinsen-regenten. Efter Dalaresan följde många taflor med dalamotiv. Vi nämna bland dem: *Dalkulla bärande sitt barn till dopet* (den första af Höckerts dalataflor), *Kulla med psalmbok* (två gånger utförd), *Höskörd vid Siljan* (såld till England), *Kulla vid spiseln: Om dagen i mitt arbete är du uti mitt sinn'* (en perla i Höckerts konstskatt); den monumentalaste af dem alla, historietaflan i Utmelands monumentet, som 1860 den 30 sept. invigdes: *G ustaf Vasa räddas af Tomt Matts Larssons hustru*, samt den sista af dem: *Gudmors besök* (1865). Flera af dessa taflor häfdade hans konstnärsrykte på den *tredje* verldsexpositionen, i London 1862, i hvilken han jemväl deltog som biträdande kommissarie.

Äfven som porträttmålare hade Höckert under dessa år vunnit erkännande. Främst bland de af honom utförda porträtt torde böra ställas bilden i kroppsstorlek af kung Karl i frimurardrägt, afsedd för riddarsalen i Ulriksdals slott. Ur ett skaldebref af september 861 från Scholander till en vän i landsorten låna vi följande skildring af Höckerts tafla:

»Han målat har kung Karl i »Mästardrägten», en kyllrad murare med väjdigt svärd. Skön är den krönte t mpelarkitekten och skön som han är ock talangens gärd.Det hela skall en gång bland fjerran slägten: den ene mästarn var den andre värd. Och sägs det annat är det tudelklåda; det påstår jag, som partisk är — för båda.»

Som turist och mentor mera än som konstnär fick Höckert på hösten 1861 göra en resa till Spanien, Tunis och Italien. De herrliga konstverken i Spanien, så väl målar- som byggnadskonstens verk, gjorde mägtigt intryck på den svenske konstnären ; i Tunis såg han en alldeles ny natur, som dock ej slog an på honom. Men der målade han för kung Karl ett porträtt af Beyen, som med Sveriges konung trädt i särdeles vänskaplig beröring. Åt Italien kunde endast kort tid egnas. Till England stälde H öckert kosan från medelhafsländerna, hvarefter han återvände till Sverige. Med hösten 1862 , då Höckert åter begynte arbeta i sin atelier vid Arsenalsgatan i Stockholm, inträder det sista skedet af hans lif.

Efter beställning af grefve Trolle-Bonde begynte nu Höckert en stor historiemålning, i hvilken han väntade sig att kunna framstå med hela sin styrka, kompositionens, teknikens, koloritens. För sjelfva kompositionen ville han ställa så stora både perspektiviska oeh koloristiska svårigheter i vägen, att en vanlig kraft derför skulle rygga tillbaka. Det ämne han valt, var Slottsbranden i Stockholm 1697; taflan skulle framställa ett moment af den kungliga familjens flygt undan lågorna: den aflidne monarken buren i sin kista, den unge efterträdaren ledsagande farmor och syster, hoffolk m. m ., och allt detta så placeradt i en af slottets trappor, att icke mindre än fyra olika våningar skulle nås af åskådarens blick.

Men denna stora tafla framskred långsamt, och liksom för att hvila sig från henne målade Höckert andra taflor under det den stora sköts i bakgrunden. I november 1863 var dock så mycket färdigt, att konstnären icke var ensam i sina förväntningar om »Slottsbranden» såsom kronan på hans verk. Tvärtom, man tyckte sig återse dragen af den väldige konstnärens själ ochhand, sådana de en gång dragit ut till segerrik täflan med samtidens konst.

Höckerts helsokraft var doek ej den samma som då. På en hög stege måste han stå med palett och penslar, och detta tröttade honom mycket. Så mötte svårigheter i anordnande, hvilka ej genast öfvervunnos. Åter gick Höckert ifrån den stora taflan.

Tidigt på året 1864 begynte han i stället intressera sig för en komposition i historisk genre, en bild från Grustaf III:s glada dagar. En anställning som »konstnärligt biträde» åt kungl. teaterns direktion, hvilken Höckert föregående höst mottagit, påverkade måhända valet af detta motiv; och en beställning från grefve von Platen bragte det till ett raskt utförande. Taflan kallas »*Bellman i Sergells atelier*». Under det Sergell utför en medaljong af fru Sohröderheim, sjunger Bellman, inspirerad af den nyss i ateliern uppstälda Sergells Faun, och ingen af dem märker att kung Gustaf inträdt. Är ock denna tafla mera en teaterscen än en historiemålning, är den dock präktigt målad och utvisar mästarens oförminskade färgglans, hans styrka i porträtt så väl som i gruppering. Och vi böra ej glömma, att han målade denna tafla under oaflåtlig tanke på den stora, huru mycket han än sökte göra sig fri

derifrån. Och då ej Bellmanstaflan hjelpte, sköt han äfven den undan och lät den ena lilla dalascenen efter den andra gå af staffliet — fyra stycken på våren och sommaren 1864. Så reste han till en tysk badort.

På hösten 1864 och hela följande året egnade Höckert varmt intresse åt uppkomsten i vårt land af en illustrerad tidning med egen träsnidareatelier, för att åt Sverige vinna en der nästan alldeles saknad länk mellan konstnärerna och den stora allmänheten: det artistiska träsnideriet. Genom teckningar på trä, genom råd och dåd, genom personligt umgänge med den nybildade ateliern sökte H öckert, och det med framgång, att hos denna ingjuta en artistisk anda. För bildandet af en gemensam umgängeskrets för de på skilda banor arbetande intelligenta krafterna i hufvudstaden hade Höckert redan hösten 1862 varit verksam; så uppstodsällskapet »Idun», vid hvars sammankomster han gerna tstälde alster af sin pensel. Och till sin stora tafla, till de höga ställningarne återvände han så ofta krafterna räckte. Sjelf var han dock icke den, som skylde på ohelsa. Med sällspord uthållighet öfvade han den friskes pligter, sedan 1864 jemväl ordinarie professor vid konstakademien, en plats, som kräfde mycken tidsuppoffring och gaf ringa lön. Allt fortfarande »fläktade det en frisk vind omkring den svage». I sitt smakfullt ordnade hem var Höckert den gladaste värd, om ock plågor aftvungo honom smärterop i nattens ensliga stunder. Och alltjemt återvände han till den stora taflan, för att alltjemt åter nödgas afbryta det ansträngande arbetet. Sommarresor i Dalarne och Helsingland företog Höckert jemväl under dessa år, och bland de taflor, hvilka han 1865—66 begynte, var både en »*Höskörd i Dalarne*» och en »*Delsbodans*». En *fris* (figurer representerande svenska folkdrägter och svensk industri) för en minnesvas, tillverkad å Grustafsberg och utstäld i industriexpositionen 1866, komponerade Höckert i början af samma år.

»Slottsbranden» hade emellertid upphört att vara afsedd för den ursprunglige beställaren, och då den nordiska konstexpositionen år 1866 nalkades, giorde Höckert sitt bästa att få den åtminstone så färdig, att den kunde der utställas. Han målade tills penseln, bokstafligen taladt, föll ur hans hand och han icke mera var mägtig att återupptaga den.

Taflan blef alltså utstäld och gjorde, trots sitt ofullbordade skick, ett storartadt intryck. Storslagen är också dess handling, väldig dess anläggning. Men ej kunde den så fattas, som mästarn velat, ty han hade ej förmått att skänka den hvarken sin andes eller sin hands »ultima lima». Äfven de nämda taflorna, Höskörden och Delsbodansen, blefvo ofullbordade; de blefvo ej ens utstälda.

Men på utställningen fick Höckert återse sitt »Lappkapell». Allmänheten jublade, ty den såg att Sverige egde något verkligtstort i sin konstutställning. Med vemod lemnade mästaren hufvudstaden efter midsommaren, ty helsan fordrade bad och hvila. Detta fann han i Marstrand, vårdad af mor och syster, omgifven af allas hyllning. Det älskvärda lynnet hade inga plågor, inga motgångar förbittrat. Då han hörde, att den stora »Slottsbranden», hvilken hembjudits staten, icke blifvit antagen af inköpsnämnden, grep det honom dock djupt, men till sina närmaste sade han endast: »den stiger nog i värde, när den betraktas som mitt sista arbete.»

Konstutställningens jury hade tillerkänt Höckert en af de sex guldmedaljer, hvilka kung Karl utsatt som pris; men konungen utnämnde honom i stället till riddare af Nordstjerneorden. Detta var den sista offentliga hedersbetygelse, Höckert mottog. När han på hösten skulle lemna Marstrand och hos »matfrun» gjort upp sin räkning sade han till modern: »Nu har jag gjort upp min räkning med värdinnan; återstår blott att äfven göra upp den med verlden.»

Och uppgörelsen dröjde ej länge. Från Marstrand hade han endast hunnit till Göteborg, då läkaren förklarade att resan ej kunde fortsättas. Sittande i en hvilstol mottog han dock vänners besök. Men plötsligt bad han modren om sina skarpaste glasögon — han märkte att blicken blef skum. Det var dödens natt, som höljde konstnärens öga. Hufvudet föll tungt mot modersbarmen; hjertat hade upphört att slå.

Det var den 16 september 1866, Johan Fredrik Höckert så lätt och fridfullt gick ur tiden. En rik personlighet, som få, har han verkat i sitt kall med trohet emot idealet, med kärlek till det sköna, åt hvars tjenst han egnat sina bästa krafter. Och ingalunda ansåg han en rik begåfning fritagen från behofvet att söka kunskap; tvärtom, stort var det förråd han deraf samlat, icke ensamt inom de bildande konsternas områden. Derför egde han ett säkert styre på

färden, nyttigt både för honom sjelf ochför andra, frikostig som han var att låta sin andeliga rikedom stå andra till buds. Och icke minst häri är Höckert ett föredöme för konstens adepter i vårt land, lika väl värdt att beakta, som de prof, hans pensel lemnat af färgkonstnärens förmåga.

H. W.

I. Oljemålningar.

1. Två banditer, som dela rofvet. Sign. och dat. 1849. D. 36; 34 c. m. Konstnärens första oljemålning. Tillh. Enkefru Fredrique Wahlgren.

2. Interiör af en Bäjersk bondstuga. D. 27; 37 c. m. Tillh. Artisten, Friherre A. Rudbeck.

3. Lappgosse. Dat. 1850. D. 28; 19 c. m. Tillh. Bruksidkaren A. W. Renström.

4. Lapphund. D. 30; 52 c. m. Tillh. Professor Adolf Kjellberg.

5. Porträtt af konstnärens moder, Enkefru Sofia Elisabet Höckert, född Melin. Sign. och dat. 1851. D. 64; 48 c. m. Tillh. Enkefru Laura Mörck.

6. Porträtt af Fru Betty Waern, född Melin. Sign. D. 90; 68 c. m. Oval. Tillh. Grosshandlaren Mårten Waern.

7. Gubbhufvud. D. 44; 35 c. m. Tillh. Enkefru Helga Hellerström.

8. Utsigt af norra Hornavan i Lappland. Dat. Paris 1853. D. 19; 28 c. m. Tillh. Grosshandlaren Henry Tottie.9. Porträtt af Grosshandlaren Märten Wsern. Sign. D. 90; 75 c. m. Tillh. densamme.

10. Porträtt af konstnärens syster, Enkefru Fredriqne Wahlgren. D. 60; 49 c. m. Tillh. densamma.

11. Luisellas död. Sign. D. 28; 35 c. m. Å baksidan af taflan finnas följande verser skrifna:

Till Johan Fredrik Höckert.

September 1866. Åt dig jag minnets kransar band Och började en sång Om lif och konst i fjerran land, Der vi dem sett en gång.

Men väntan blef dig allt för lång Och trött du dig begaf Till konstens högsta hem, min sång Förklingar på din graf.Dessa verser äro tryckta som tillegnan i Acharii dikt Luiselia.

28 Mars 1879. Ja! sångarns målning blott blef glömd, Ej dina penseldrag: Din Luiselia är ej dömd Att lyda samma lag.

Nu må som fordom Du och jag Om henne orda än, Se'n sorgens bild dock kom en dag Till ro hos gammal vän.Dessa verser, jemte de föregående, blefvo ofvanstående dag, då Scholander erhöll taflan, af honom inskrifna å densamma. F . W. Scholander. (Acharius.)

12. Eskiss till taflan: Begrafning i Lappland. D. 31; 46 c. m . Tillh. Enkefru Helga Hel1erström.13. Interiör från Dalarne. Sign. D. 30; 45 c. m. Tillh. Grosshandlaren Mårten Waern.

14. Dalkulla från Gagnef; bröstbild. D. 55; 40 c. m. Tillhi. Byråchefen, Grefve R. Cronstedt.

15. Dalkarl från Mora, i sommardrägt; bröstbild. D. 61; 49 c. m. Tillh. Byråchefen C. A. Limnell.

16. Frestelse. Sign. P . 22; 16 c. m. Tillh. Advokatfiskalen C. M. Rydqvist.

17. Dalkarl från Mora, i vinterdrägt. Sign. D. 44; 28 c. m. Tillh. Nordiska Museum.

18. Dalkulla från Svärdsjö; bröstbild. Sign. D. 45; 32 c. m. Tillh. Professor C. J. Rossander.

19. Dalkulla från Orsa; bröstbild. Sign. D. 42; 30 c. m. Tillh. Statens samlingar å Stockholms Slott.

20. Förstuga i rådhuset i Nördlingen. Sign. och dat. 1859. D. 34; 46 c. m. Tillh. Auditör L. Stuart.

21. Eskiss till taflan: Gustaf Wasa räddas af Tomt Matts Larssons hustru undan Danska spejare. D. 30; 45 c. m. Tillh. Herr Jean Bolinder. Taflan, 7 fot 6 tum hög och 11 fot 6 tum bred, finnes i Gustaf Wasa Monumentet vid Utmeland i Dalarne.22. ”1 vapenhuset”, (ofullbordad). Sign. D. 35; 48 c. m. Tillh. Öfverstelöjtnant J. Arsenius.

23. Rättvikskulla vid spiseln. (Om dagen vid mitt arbete är du uti mitt sinn’.) Sign. och dat. 1860. D. 60; 50 c. m. Tillh. Häradshöfding Hj. Åhrberg.

24. Interiör från Dalarne. D. 28; 45 c. m. Tillh. Enkefru Helga Hellerström.

25. Porträtt af Konung Carl XV i frimurardrägt; (helfigur.) Sign. och dat. 1861. D. 228; 145 c. m. Tillh. Statens samlingar å Ulriksdals slott.

26. Råtthunden King, i naturlig storlek. Sign. och dat. 1861. D. 75; 60 c. m. Tillh. Hofstallmästaren, Grefve G. d’Otrante.

27. Porträtt af Beyen i Tunis. Sign. och dat. Tunis 1862. D. 93; 73 c. m. Oval. Tillh. Statens samlingar å Stockholms slott.

28. Bellman i Sergells atelier. Sign. och dat. 1865. Under det Sergell modellerar en medaljong af Fru Schröderheim och Bellman besjunger Sergells nyss från Italien hemkomna faun, inträder konung Gustaf III lyssnande. D. 110; 136 c. m. Tillh. Öfverste kammarjunkaren, Grefve von Platen.

29. Delshoflicka, Magdalena N. D. Sign. och dat. 19/7 1865. Delsho. D. 45; 31 c. m. Tillh. Enkefru Fredrique Wahlgren.30. Delsboflicka, Karin J. D. Sign. och dat. 22/7 1865. Delsbo. D. 44; 31 c. m.

31. Delsboflicka, Karin E. D. Sign. och dat. 26/7 1865. Delsbo. D. 46; 32 c. m. Tillh. Enkefru Fredrique Wahlgren.

32. Dansnöje i Delsbo. (Första utkastet till en tafla.) D. 115; 170 c. m. Tillh. Statens samlingar i Nationalmuseum.

*

33. Kopia efter äldre utländsk mästare; (?) En romersk bonde. D. 30; 23 c. m. Tillh. Enkefru Laura Mörck.

34. Dito: Barnporträtt. D. 8,5; 7 c. m. Oval. Tillh. Med. Doktor Th. Schagerström.

*

samt 35. Eskiss i sepia till taflan: Gudstjenst i ett kapell i Lappland, (se sid. 6.) D. 21; 30 c. m. Tillh. Grosshandlaren Henry Tottie.

36. Miniatyrmålning på elfenben: Sjelfporträtt af J. F. Höckert år 1845. D. 6; 5 c. m. Tillh. Enkefru Fredrique Wahlgren.

37. Eskiss till en fris för en å Gustafsberg tillverkad minnesvas; aquarell, målad 1865. Tillh. Professor Axel Key.

*

II. Handteckningar.

38. Ett minnesblad. (»Ett Jönköpingsblad».) Tillh. Friherre Herman Gyllenhaal.

39—55. 16 teckningar: Minnen från resor i Lappland, Dalarne och Delsbo. Tillh. Statens samlingar i Nationalmuseum; Enkefru Laura Mörck och Kapten J. E. Hagdahl.

56—61. 6 teckningar: Minnen från resor i Lappland och Dalarne. Tillh. Professor Axel Key och Öfverstelöjtnant Henric Ankarcrona.

62—75. 14 teckningar: ”Humoresker”. Tillh. Professorskan Boklund; Prostinnan Arborelius; Enkefru Fredrique

Wahlgren; Charlotte E. Bachmann och Literatören J. Jolin.

76—93. 18 teckningar: Minnen från en resa i Tyskland. Tillh. Enkefru Laura Mörck.

94. ”Maskeraden på Ulriksdal”, Litografiskt öfvertryck. Tillh. Enkefru Fredrique Wahlgren.

95—110. 16 teckningar: Minnen från en resa i Spanien. Tillh. Grefve Fredrik Bonde.

111—123. 13 teckningar, bland hvilka sjelfporträtt af Höckert. Tillh. Professorskan Boklund; Enkefru Laura Mörck; Öfverstekammarjunkaren, Grefve Trolle Bonde; Öfverstelöjtnant Henric Ankarcrona och Herr Jean Bolinder.124. Rättvikskulla, teckning i svartkrita. Tillh. Herr Wilhelm Davidson.

125. En Lapp, kolteckning. Tillh. Öfverintendenten F. von Dardel.

126. En Lapp, kolteckning. Tillh. Öfverstclöjtnanb Henric Ankarcrona.

127. Ett barnhufvud, kolteckning. Tillh. Öfverstelöjtnant Henric Ankarcrona.

128. Porträtt af Fru Helga Hellerström som barn, teckning i svartkrita. Tillh. Enkefru Laura Mörck.

129. En dalkarl, tändande sin pipa; kolteckning. Tillh. Professor Axel Key.

130. En dalkulla, som vaggar sitt barn; kolteckning. Tillh. Professor Axel Key.

131 o. 132. En Dalunge i vaggan; och en kalkering. Tillh. Grefvinnan Signe Hamilton.

133. En Lappgosse; blyertsteckning. Tillh. Professor Adolf Kjellberg.

134. En kyrkportal i Nördlingen; blyertsteckning. Samme egare.

135. En Orsapojke; blyertsteckning. Tillh. Grefvinnan Signe Hamilton.

136. En Dalflicka; blyertsteckning. Tillh. Grefvinnan Signe Hamilton.

137. Porträtt af Kaptenlöjtnant Aug. Fries; blyertsteckning. Tillh. Therese Fries.138. Studie till en af figurerna i taflan: ”Stockholms Slottsbrand”; kolteckning. Tillh. Professor Axel Key.

139. En dito, i blyerts. Tillh. Öfverfältläkaren E. af Edholm.

142. 3 dito, kolteckningar. Tillh. Öfverstelöjtnant Henric Ankarcrona.

143. Ett porträtt, i rödkrita. Tillh. Grefvinnan H. von Schildt.

144. Edv. Stjernström som Oarl X Gustaf; blyertsteckning. Tillh. Teaterdirektör V. Holmquist.

145. En Lapp, träsnitt. Tillh. Enkefru Fredrique Wahlgren.

146. Det inre af Löfmocks fjellkapell; blyertsteckning efter naturen. Denna teckning har utgjort grundmotivet till Höckerts ryktbara tafla: »Gudstjenst i ett kapell i Lappland.» Tillh. Öfversten, Grefve A. E. von Rosen.

*

III. Öfriga kända oljemålningar

af Höckert, bvilka icke till denna utställning kunnat erhållas.

Drottning Kristina och Monaldeschi. 1853. Egdes år 1864 af Brukspatron Hofsten på Sund. Tillh. nu Göteborgs Museum.

En krigare från 1600-talet. Tillh. Statens samlingar i Nationalmuseum.

Kopia efter »Bernadotte som löjtnant». Tillh. Statens samlingar å Gripsholm.

* Gudstjenst i Löfmocks fjellkapell i Lappland. (1855). (Gudstjenst i Svenska Lappmarken). Utstäld å verldsexpositionen i Paris 1855; i Stockholm 1866. Blef, sällsamt nog, samma dag som konstnären afled i

Göteborg, sänd från Stockholm till utlandet. Tillh. Museet i Lille (Frankrike).

En scen från Lappmarken. Egaren okänd.

* Hemkomsten från jagten; å färgtrycket kallad: (Det inre af en lappkåta). Lappskt motiv. Tillh. Mr Unwin i Sheffield (England).

* Det inre af en lappkåta. (1857). (Lappqvinna, vaggande sitt barn). Utstäld å verldsexpositionen i London 1862. Tillh. Statens samlingar i Nationalmuseum.

* Brudfärd i Lappland. (»Bruden kommer»), 1858. Begrafning i Lappland. (1858). Tillh. båda Statens samlingar i Nationalmuseum.

* Dalkulla, bärande sitt barn till dopet. Var år 1864 utstäld i London uti en privat »Skandinavisk» utställningslokal vid Haymarket.

* Utmärker de bland dessa oljemålningar, af hvilka afbildningar nu finnas i Föreningens lokal uppsatta.* En huslig scen från Dalarne. (Interiör från Orsa). Tillh . Franska ministern Fournier.

Dalkulla, på väg till kyrkan. (Kulla med psalmbok). 1859, 1860. Två gånger utförd. År 1864 egdes den ena taflan af Brukspatron Petré och den andra af Mr Beyer i Manchester.

Höskörd vid Siljan under sommardimma. Tillh. Mr Unwin i Sheffield.

Gustaf Wasa räddas af Tomt Matts Larssons hustru undan Danska spejare. En eskiss af taflan finnes å utställningen. (Se n:o 21). Uppsatt i Wasamonumentsbyggnaden vid Mora.

* Gudmors besök; interiör från Orsa socken i Dalarne. Gudmodern är klädd i Mora sockens högtidsdrägt. Tillh. Grosshandlaren Julius Lindström i Göteborg.

* Porträtt af skådespelerskan Ramsten, sedermera fru Groth.

Höskörd i Dalarne. Taflan stod vid hans död ofullbordad i hans atelier. Egaren okänd.

Eskiss till taflan: Slottsbranden den 7 maj 1697. Tillh. Göteborgs Museum.

* Slottsbranden den 7 Maj 1697. (1866). »Elden uppkom strax efter kl. 2 e. m. i stora Riddarsalen; lågorna utbröto samtidigt från så många ställen att på någon släckning ej var att tänka, endast på räddning af hvad räddas kunde. Den unge konungen (Carl XII) visade vid detta tillfälle mod och rådighet. Enkedrottningen, konungens farmoder, greps af en sådan förskräckelse, att hon nästan måste bäras från slottet. Några officerare sprungo till det rum, der den nyss förut aflidne konungen stod lik, hvilket de togo på sina axlar och så lyckades rädda det undan den rasande branden.» (Fryxells berättelser ur Svenska historien).

Taflan förvaras alltsedan världsutställningen 1876 i Philadelphia uti dervarande Pennsylwania Academy; och torde stadna i dess ego intilldess belöpande tull- och andra om kostnader blifvit Akademien återguldne.